

spectacol autonom. După cum un spectacol autonom oferă și scenografia Liei Manțoc, deopotrivă "fantezistă" și exactă istoricește. O distribuție bine întocmită, cu un Cornel Scripcaru histrionic și reflexiv în

Petru, cu un Victor Rebengiuc mai "uman" decât se pretinde cinicul Pierre de la Manque, cu un Virgil Ogășanu excelent în scepticul sforar d'Antin, asigură, la rândul ei, tonusul scenic al textului (nu lipsit, totuși, de sin-

cope). Dar o sporită implicare, inclusiv sufletească, a regizoarei ne-ar fi dat, cred, satisfacții mai mari decât aceea de a privi imagini încântătoare și a asculta cuvinte inteligente.

Alice Georgescu

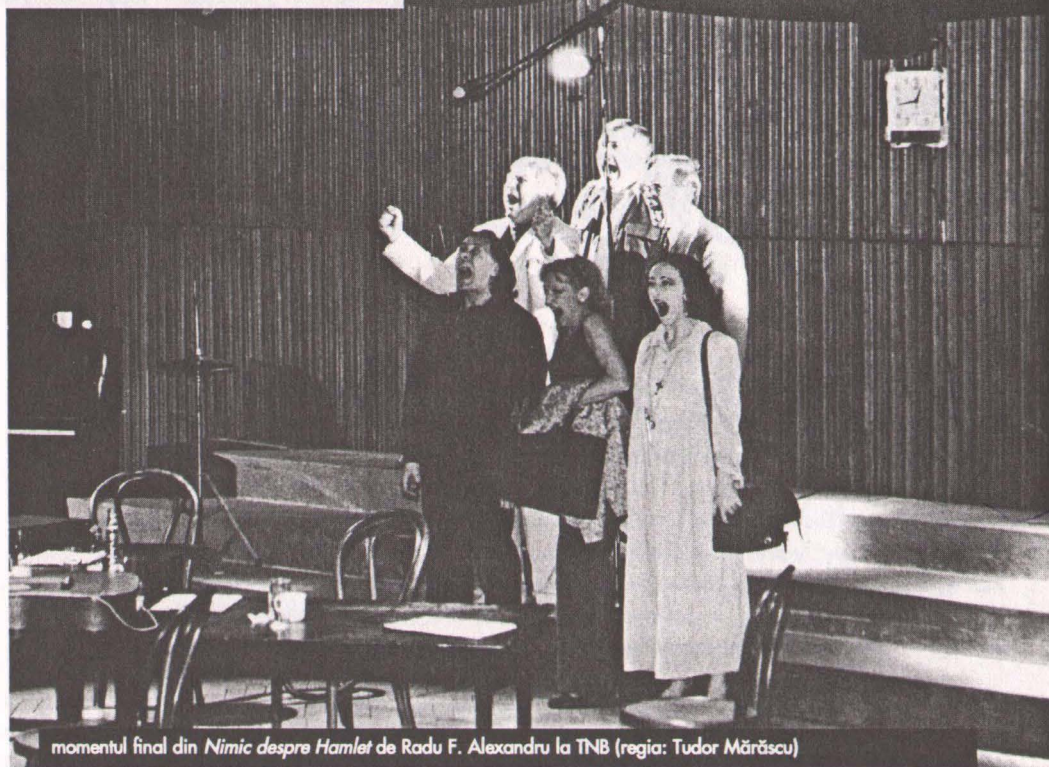
SC — cronica —

Necazurile libertății

Nimic despre Hamlet

NIMIC DESPRE HAMLET de Radu F. Alexandru • TEATRUL NAȚIONAL din BUCUREȘTI • Data reprezentației: 29 martie 1998 • Regia și scenografia: Tudor Mărășcu • Distribuția: Eugenia Maci (Anca), Liliana Hodorogea (Oana), Amalia Ciolan (Alice), Iuliana Moise (Silvia), Eugen Cristea (Hanibal), Eusebiu Ștefănescu (Adrian), Tomi Cristin (Paul), Mihai Niculescu (Cristian).

Prima piesă scrisă "în libertate" de Radu F. Alexandru încearcă să fixeze o secțiune a "realității lichide" pe care o trăim. Expresia îi aparține autorului și desemnează lipsa de consistență a societății românești de azi, dar și a vieții spirituale a individului. Intellectul român, mai cu seamă — căci despre el, în ipostază de creator, este vorba în piesă —, se dovedește inapt să reacționeze corect la stimulii libertății câștigate oarecum pe negândite, după un lung și în genere fructuos exercițiu de acomodare cu o Putere grosolană și tru-fașă. Cei șase dramaturgi convocați într-un birou al Radiodifuziunii pentru a elabora schița unui serial tip **soap opera** despre existența cotidiană în România post-comunistă (subiectul textului are ca "bază" o împrejurare reală) se pierd în interminabile controverse despre cum ar trebui să arate produsul final, căror scopuri vizibile sau oculte i-ar răspunde el, se tachinează reciproc, se ceartă și se împacă, discută politică etc., dar sunt incapabili să ducă la capăt proiectul, deși răsplata materială, foarte generoasă, îi tentează pe toți. E o teribilă mărturie, în acest text, a neputinței noastre (istorice?) de a "prinde momentul"; o mărtu-

momentul final din *Nimic despre Hamlet* de Radu F. Alexandru la TNB (regia: Tudor Mărășcu)

rie pe care, de altfel, o ilustrează piesa însăși: ideea, excelentă, este în deloc mică măsură compromisă de construcția dramatică deficitară, de diluarea acțiunii principale prin episoade colaterale, de finisajul insuficient al scriiturii. Aceste slăbiciuni au fost în mod fericit atenuate în mizanscena lui Tudor Mărășcu, simplă și alertă, care izbuteste să dea adevăr uman personajelor și să facă inteligibilă — mai mult, sesizantă — drama (dramele) lor.

Spectacolul nu e ferit de cusururi: pornește cam greu, actorii (o echipă omogenă bună, cu plusuri și minusuri individuale nesemnificabile) se mișcă în scenă doar pe câteva trasee, iar excesul de trimiteri "la zi", adăugate celor existente deja în text, trage pe alocuri montarea spre zona "Divertis"(mentului). Dar finalul electrocutant (urletul mut al eroilor) reverberează asupra întregului o semnificație dureroasă, neașteptat de gravă.

A.G.